

Věrná

STRÁŽ

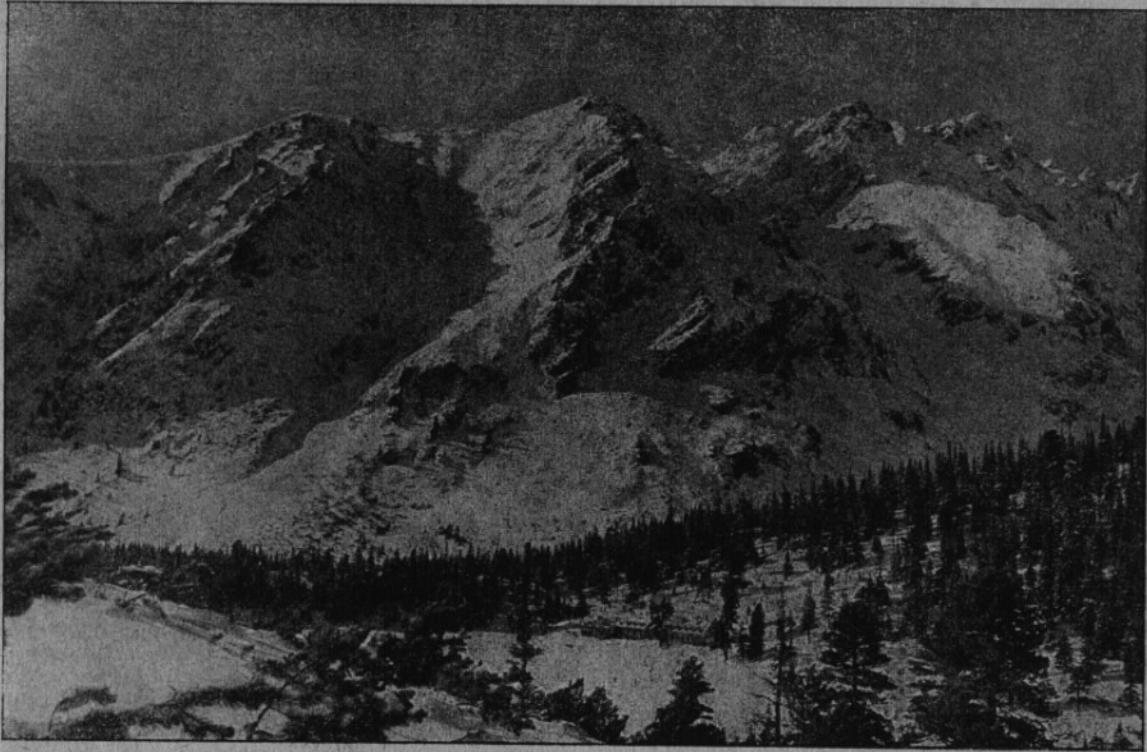

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník II. — Číslo 1.

V Žatci dne 2. ledna 1947.

Cena 2 Kčs

Zasněžené tatranské vrchy budou prvními, kdož uvítají naše drahé z Volyně...

Jiří Rébl-Volyňský:

Starý a nový rok

Zas poutník - věčnost pošinul se k předu
o jeden krátký, nepatrný krok...
a v bezdně věků mizí beze sledu
ten trpký šestačtyřicátý rok.

Přetížen nůsí těžkou, vrchovatou
starostí našich, nářků, slz a muk
odchází, strkán v propast nenávratna
tisíce našich mozolnatých ruk.

Z nás nikdo, nikdo nezavzdychá po něm,
nesplnil slib, jenž před rokem nám dal.
Z nás každý trpce vypráví si o něm,
že ústrky jen pro nás měl a žal...

Čas - poutník věčný bouřně vpřed se řine,
nic nezdrží mohutný jeho tok...
na vlnách jeho nový patron plyne —
záhadný sedmačtyřicátý rok.

Kol něho zář se kolem vznáší jasná,
jde směle vpřed jak na stráž bohatýr,
na vlajce hesla nese slavná, krásná:
naděje, láska, víra, pokoj, mír...

Naději, víru? Tu my v srdci máme...
Za pokoj, mír jsme cedili svou krev...
A lásku? Tu my dosud rozdáváme,
tu nezmařil v nás ani bítev řev.

Tož, vítěj nám, náš štědrý nový roku,
otevři pro nás srdce své i dlaň,
upokoj lid náš, slzy osuš v oku
a od zlého nás v drahé vlasti chraň!

Nuž, s novou vírou, nadějí a láskou
se do své práce každý směle dej,
v čin zapoj se řetězu svornou páskou
a pro vlast vše, co můžeš vykonej!

Vyživovací příspěvek rodinným příslušníkům čs. zahraničních vojsk

Naše vláda pamatovala na příslušníky rodin zahraničních vojáků již za hranicemi, o čemž svědčí její usnesení ze dne 8. srpna 1941. V této schůzi bylo usneseno, že veškerí příslušníci československých zahraničních vojsk a civilní zaměstnanci Československé republiky v zahraničí mají nárok na vyplacení vyživovacích příspěvků pro své rodiny, nacházejících se ve vlasti, v okupovaných zemích nebo mimo oblast sterlingové měny, a že výše těchto příspěvků bude stanovena a jejich výplata za celou služební dobu provedena, jakmile to bude technicky možné. Nyní se tak stalo vládním usnesením ze dne 3. prosince 1946. Podle tohoto usnesení patří vyživovací příspěvek rodinám československých vojenských gážístů, kteří konali službu v československé armádě v zahraničí, nebo v některé partyzánské jednotce v zahraničí. Stejně tak patří tento příspěvek rodinám československých osob z počtu mužstva a rodinám civilních zaměstnanců československého státního zřízení v zahraničí. Vyživovací příspěvek činí pro manželku vojenského gážísty 1400 Kčs měsíčně a pro manželku vojenské osoby z řad mužstva 900 Kčs měsíčně. Manželkám, které se staraly o děti, patří příspěvek 300 Kčs na každé dítě, pokud u něho byly splněny podmínky pro přiznání výchovného podle platných předpisů o výchovném pro děti státních zaměstnanců. Podle těchto směrnic obdrží přiměřené vyživovací příspěvky také rodiny civilních zaměstnanců československého státního zřízení v zahraničí.

Vyživovací příspěvek náleží od prvního dne měsíce následujícího po dni, v němž vojenský gážísta (vojenská osoba) překročil hranice Československé republiky, aby se účastnil národního boje za osvobození, nastoupil-li vojenskou službu do dvou měsíců po tomto překročení, nebo sice později, ale z důvodů na jeho vůli nezávislých. Dále děl-li vojenský gážísta (vojenská osoba) již před 1. zářím 1939 z jiných důvodů mimo oblast Československé republiky, od prvního dne měsíce následujícího po dni, kdy vojenskou službu (službu v partyzánské jednotce) skutečně nastoupil až do konce měsíce, v němž vojenský gážísta (vojenská osoba) byl z činné služby propuštěn nebo v němž se vrátil do Československé republiky, nejpozději však do 31. května 1945. Zemřel-li (padl-li) voj. gážísta, zaniká nárok na příspěvek posledním dnem měsíce, kdy uvedená událost nastala. Byly-li zaopatřovací platy nižší než vyživovací příspěvek (úhrn vyživovacího příspěvku) podle tohoto usnesení, vyplácí se k zaopatřovacím platům do 31. května 1945 rozdíl na vyšší vyživovací příspěvek. Zemřel-li (padl-li) vojenská osoba nebo byla-li super-

arbitrována, přísluší vyživovací příspěvek do 31. května 1945. Přestala-li býti z jiného důvodu osoba z počtu mužstva příslušníkem československých zahraničních vojsk (některé spojenecké armády zahraniční) přede dnem 31. května 1945, přísluší vyživovací příspěvek do konce toho měsíce, v němž tato okolnost nastala. Od těchto příspěvků se odpočítávají zaopatřovací platy a příspěvky, které byly příslušníkům rodiny vyplaceny k jejich výzvě ze státní pokladny, z pokladny t. zv. protektorátu nebo z pokladny t. zv. Slovenského státu nebo z pokladen svazků územní samosprávy, nebo pokud měli v době nevolby bydliště mimo území Československé republiky, nikoli však v t. zv. sterlingové oblasti, úřady (orgány) Československé republiky nebo úřady (orgány) některého spojeneckého státu k tíži Československé republiky. O žádostech o výplatu vyživovacího příspěvku u vojenského gážísty rozhoduje ministerstvo národní obrany, u rodinných příslušníků civilních zaměstnanců příslušný úřad podle nynějšího zadání zaměstnavce, a není-li ho, ministerstvo financí. Vyživovací příspěvek u osob z řad mužstva likvidují a vyplácejí na žádost oprávněných osob se všim urychlením místně příslušné okresní národní výbory za celou dobu najednou, Zemský národní výbor (na Slovensku pověřenectvo vnitra) může povolit výplatu vyživovacího příspěvku za dobu po 31. května 1915 z důvodu nezaviněného opožděného návratu (na př. opožděný návrat čs. leteckých jednotek ze západu, nemožnost repatriace a pod.).

Tímto opatřením se nahrazují rodinám našich zahraničních bojovníků

Stanislav Majer, ředitel a člen představenstva Druž. pěstitelů chmele:

Volyňští a Družstvo pěstitelů chmele

Přešla vichřice vojny, mnohé se změnilo a vracíme se pomalu do normálního, pro mnohé do nového života. V našem žateckém kraji jest každý zemědělec existenčně úzce spjat s produktem, který náš kraj proslavil po celém světě, se žateckým chmelem. Jak je nám všem známo, žilo se v našem kraji v minulých dobách podle toho, jaký výsledek měli naši chmelaři v každém jednotlivém roce z prodeje chmele. Bývalo to však velmi rozdílné; někdy byla cena chmele velice příznivá, jindy opět nízká, ba často i ztrátová. Cena chmele nebývala tehdy výsledkem nabídky a poptávky, nebylo nikdy přihlíženo k výrobním nákladům pěstitelů chmele, cena chmele byla ovlivňována spekulací tuzemských i zahraničních obchodníků s chmelem.

nezměrné škody, které jim způsobili okupanti. Víme, jak byli pronásledováni, vězněni a často i popraveni. Majetek jim byl mnohdy uloupen, byly vydrancovány a často byly celé rodiny odkázány na podporu svých příbuzných a na pomoc dobrých lidí. Vyživovací příspěvek je malou náplastí na velké a těžké rány. -šf-

Poznámky k vyživovacímu příspěvku

V nejbližších dnech budou zoselány všem ONV formuláře žádosti o vyživovací příspěvek pro rodiny vojáků 2. čs. zahr. odboje. Vojákům z řad mužstva budou příslušné ONV vyplácet celou náležitost. Totéž gážístům do dne, kdy byli jmenováni důstojníky neb rotmistry. Ode dne jmenování vyplácí vyživovací příspěvek MNO.

Upozorňujeme všechny volyňské Čechy, příslušníky čs. zahr. armády ze SSSR i ze západu na tuto zprávu, která potěší zvláště ty, kdož nejsou dosud umístěni.

Upozorňujeme dále, že je nutné, aby se v souvislosti s touto akcí ihned přihlásili u příslušné odbočky ČsOL do sdružení vojáků 2. zahr. odboje, v zájmu jednotného postupu, poněvadž by mohly pro nečleny nastat různé komplikace.

Upozorňujeme volyňské Čechy, že event. potvrzování žádostí budeme provádět pouze pro registrované členy Svazu Čechů z Volyň. Vyžádejte si proto ihned tiskopisy přihlášek a vyplněné obratem vracejte.

O postupu při žádosti o vyživovací příspěvek budeme Vás dodatečně informovat. Sledujte proto bedlivě všechny zprávy v našem časopise. j. ca.

Pěstitelé chmele byli bezmocní a nemohli si vynutit, aby za jejich celoroční práci a námahu dostalo se jim spravedlivé a náležité odměny. Proto po skončení války, kdy všechn náš hospodářský život se dává jinými cestami, rozhodli se i pěstitelé chmele a založili svoje vlastní družstvo, které jako jejich organizace může působit při tvoření cen chmele a starat se, aby pěstitelé chmele dostali za jejich celoroční práci spravedlivou odměnu. Také vy Volyňští, kteří jste přišli mezi nás, abyste našli zde nový domov, buďte vítáni i v našem družstvu pěstitelů chmele, které jest nepolitické a které vám chce být oporou a rádcem ve všech chmelařských otázkách zvláště v prvních chvílích, kdy kolem vás se nakupí mnoho nových věcí a problémů.

Václav Volyňský:

Na prahu druhého ročníku Věrné strážě

Jen krátký čas dvou měsíců působila Věrná stráž na volyňské liše a její poctivá snaha došla radostného pochopení a přijetí v celém bratrstvu. Desítky dopisů po každém vyšlém čísle tlumočili nám radost opuštěných, zrazených a opovrhovaných. Byly nám velkou vzpruhou v naší práci, kterou jsme započali, aniž jsme uvážili, co potíže a překážek nám stojí v cestě. Několik nás, kteří stojíme u kolébky naší drahé Věrné strážě, dali jsme se do práce, abychom tisícům čekajícím přinášeli v našem listě povzbuzení i radost na cestě vytrvání v dobrem a udrželi ty dobré a velké tradice volyňské, které byly vlasti po dlouhých letech vráceny v staročeské příslovečné poctivosti a věrnosti jazyku a k vlasti, jež na Volyni nikde nebyla porušena.

Věrná stráž v druhém ročníku vydává se na cestu českou vlastí, do přibytí všech Volyňských a jejich přátel, aby tam pokračovala v započatém díle. I k Tobě, milý bratře a sestro jde, i k Vám, bratři volyňské krve tam za mořem, i k Tobě, příteli Volyňských a prosí Tě o věrnost a lásku. Prosí Tě o takovou lásku a věrnost, která ji provázela od prvního čísla až do dnešního dne. Bez této by nedokázala ničeho a z této pak poroste k Vaší i naší radosti k užítku nás i drahé vlasti, jíž chceme být věrnou a vytrvalou stráží. Z Vašich obětí poroste, bude naše Věrná stráž zdokonalována, z Vašich příspěvků finančních i literárních půjde výš a řekne těm, kteří za malou chvíli přijedou za Vámi, že jste na ně nezapomněli, že jste na ně mysleli a s nimi byli stále v lásce a věrnosti spojení. Ano, těmto zvláště řekne, že láska k nim byla stále živá a i v největší bolesti že neochabovala.

Družstvo Domovina, které přebírá od Svazu veškerou péči o časopis, se vynasnaží ze všech sil, aby naděje nebyly zklamány. Redaktor bratr Chudoba, svou jedinečnou píli a trpělivostí a jeho osobní skromností i stálou vynalézavostí, dokázal dílo hodné volyňského jména. Bratr Foitík, ač tolik zaneprázdněn, dovedl si nalézt čas, aby ze svých bohatých vědomostí, prodchnutých láskou k věci, nalil svými články balsám do rozdrásaných bolestí a ukázal otevřeně a chlapsky na vlastní naše chyby. A což básně bratra Rébla! Ty dovedou zahrát na všechny dobré struny každého srdce. A řady těch, jichž články k Vám mluví jasnou řečí, zaslouží si v tomto roce Vaší pozornosti.

Voláme k Vám, bratři a sestry, nezapomeňte nikdy a nikde na Věrnou stráž. Každou zbytečnou korunku věnujte ji, každou volnou chvíli věnujte na napsání zpráv pro ni. Věřte tomu, Věrná stráž Vás nezradí, nezklame a půjde s Vámi věrně do nového roku 1947, který bude pro Volyňské rokem historickým, rokem úplného návratu do vlasti v cizině tolik milované.

Podle sdělení hlavního plnomocníka pro re-emigraci vol. Cechů gen. Bejla, který se vrátil na několik dní do Prahy, probíhá opční řízení velmi úspěšně.

Přijímání přihlášek bude zakončeno do 1. ledna 1947. Očekává se na 40.000 optantů.

První vlakové soupravy budou přistaveny na všech nakládacích stanicích kolem 3. ledna 1947. Kolem 7. ledna 1947 odjedou první transporty z Volyňě.

Jiří Rébl-Volyňský:

Jen dál

Jen dál, jen dál, volyňský Čechu,
krok za krokem spěj s duchem času vpřed,
krok za krokem i v nejbouřnější chvíli
spěj hrdě vpřed ku vytčenému cíli
a nekloň šíj před překážkami hned!
Spěj stále vpřed, jiné za sebou veď,
a vůdčí místo třimej bez oddechu,
— toť úkol tvůj, volyňský Čechu!

Jsi z národa slavného jména,
jenž světu povždy světlo pravdy nes,
jenž vedl světy k vznešenému cíli,
jenž má v své hrudi nehasnoucí síly
a čestným vůdcem pro ně je i dnes....
tu čest nám zachoval a nikdy nepokles!
To světlo též slavnostně, beze vzdechu
nes stále vpřed, volyňský Čechu!

Leč nes je světem ještě dále —
vždyť nové úkoly nám nese doba dnes!
Tož nový šperk připravuj pro své syny,
neb nový čas chce vidět nové činy
a nestačí nám slávy předků dnes!
Všechnu sílu napni, bys tu slávu vznes
a nezmalátněl v životním svém spěchu!...
— To pomni, volyňský náš Čechu!

Jest záhadou, co budoucnost nám nese,
zda velikost, zda bídný zánik, zmar?...
Zda řídit dovedem v budoucnu svoje dráhy?
Kam ruka osudu přechýlí naše váhy?...
Co přání víc nám bude — pád či zdar?!...
Jak přežít nás žhavý světa var
když v lhostejnosti hledat budem těchu?...
To rozvaž včas, volyňský Čechu!

Nuž tedy vpřed spěj, lide, slávy dráhou
a ve své práci přílni k druhu druhl
a snaž se prapor náš nad jiné vznésti,
ne léčkou zisku, lichocením, lstí,
leč prací, ctí, jak káže český duch!
V tvé čestné práci, dopomož ti Bůh
a požehnání dejž ti pro útěchu!
— Nuž, k dílu, volyňský náš Čechu!

Nuž, k práci, k dílu napni všechnu sílu,
ať zdrtíš svojí lhostejností křeč!...
A když již vše již budeš mítí v klínu,
tož ještě víc se přičiň, český synu,
ať v rukou mlat máš, péro aneb kleč —
leč nezapomeň při tom na svou řeč —
a slávu přineseš pod rodnou stěchu!...
— Tvé práci zdar! — Volyňský Čechu!

Upozornění administrace. V minulém, t. j. v posledním čísle ročníku 1946 přiloženy byly složenky na zaslání předplatného. Prosíme snažně, aby naše čtenářská obec nám předplatné nedluhovala, abychom časopis mohli zdokonalovat a odstraňovat nedostatky. Ty, kteří dostávají časopis hromadně a nechtějí jej dodávat svým kamarádům, prosíme, necht nám oznámit jména osob, kterým máme posílat časopis, a my to zařídíme. Pracujte spolu s námi, aby Věrná stráž po všech stránkách svůj úkol splnila.

Administrace.

Vánoční vzpomínka

Minulé vánoce jsi u rozsvíceného stromečku stál s námi. Díval ses do plamének svíček a měl jsi smutné oči. A já ti rozuměla. Byl to stesk po mamince, která vzdálená stovky km jistě i ona vzpomínala. Byl to stesk po tatínkovi, který usídlen na Žatecku čekal, že přece snad budeš moci přijít na vánoční dovolenou. Ale služba vojáka jde nad osobní touhy. Těch několik hodin, které jsi trávil u nás, bylo malou náhradou za teplo lásky tvých rodičů, které v tento den sálá nejmocněji. Tentokrát s námi již nejsi. Je tu mezera. Scházíš všem, kteří se s tebou stýkali, tvým nejbližším nejvíc. Proč jsi musel zemřít, proč? Proto, aby slovenský rolník mohl zase do polí, aby se znovu rozjásaly písňe práce a zrání, aby slovenská máma mohla napéci chleba, aby děti mohly skotačit po zeleném pažitě a nemusely platit každý neopatrný krok strašnou smrtí, kterou jsi zahynul ty za mnoho jiných. Stovky tisíce mň nakládli zákeřní Němci, aby znemožňovali vaše pronásledování. To je přece jejich hanebné povaze tak vlastní lsti si krýt záda. Ale dostali přesto přece všechno své i s úroky.

Jenom že naše mladá statečná armáda krvácí dál při nebezpečném odminovávání slovenských plání. Kolik jich ještě bude? Kolika matkám bude ještě zmřat srdce nad synovou rakví?

Kytice růží, kterou jsem dala za tvoji nepřítomnou maminku tobě do hrobu, měla příliš málo trňů, jejichž bodání mělo přehlušit bolest nad tvou smrtí. Měli jsme tě všichni rádi. Byls upřímný a prostý právě jako tvé jméno Vendo! Tvoje svaté nadšení jít bojovat proti odvěkému nepříteli vzdálené vlasti, kterou jsi miloval přesto, že jsi ji znal jen z vyprávění a nekonečné touhy

všech Volyňských, tě vedlo 16letého studenta do Lucka k odvodu. Tvůj starý táta šel s tebou. Jak smutno muselo být tvoji mamince, již odcházel muž a jediný syn do tisícového nebezpečí. Nebránila vám, jen upracované ruce sepjala k modlitbě za oba jí tak drahé. A ty tak mladý, drobný, čistých očí, skoro dítě jsi zařazen k ženistům.

Statečně jsi bojoval po boku ruských bratrů vždy v prvních řadách, kam vás vaše určení zařazuje. A nebál jsi se. Tvá vyznamenání za statečnost jsou dokladem. Nelze jich snadno získávat v armádě, která je statečnost sama, kdy každý bojoval celou svou duší do posledního dechu. Ty jsi je získal svou výjimečnou odvahou, snoubenou s bystrostí a velkou inteligencí. Kolik mostů jste s několika chlapci Němcům zničili před nosem. Kolik jste jich zase našim učinili sjízdnými. Po konci strašných utrpení, po všech úspěších, po složení maturity a vyznamenáním na karlínském reál. gymnasiu jsi zůstal u armády. Pak posádkou v Kroměřovicích, pak Slovensko. Právě tam, odkud jste přišli vítězní do vlasti, právě tam po zneškodnění sta a sta mň byl přetát tvůj život. Jen trosky tvého mladého těla si přivezl tvůj tatínek do Pšova, kde spíš svůj věčný sen. Až v chrámech zazní „Narodil se Kristus“, až zvonů píseň půlnoční tmou bude si hledat cestu k lidským srdcím, budu se modlit, aby již nikdy nebylo válek, aby již nikdy nemuseli chlapci jako ty dávat životy za zločinnost nejhorší smečky na světě.

Nikdy na to nesmíme zapomenout, nikdy neodpustit, jako nikdy nezapomeneme na tebe Vendo.

Z. Benešovská.

Zdvořilosti více!

Jak jsem již v prvním čísle „Věrné strážce“ řekl, chybí nám Čechům zdvořilost. Obzvláště mezi mladými! My z Volyně jí přece máme více — jest to jeden z kladů, který jsme si z ciziny přinesli. Naše nevtíravost není, jak se mnozí domnívají, nedostatkem průbojnosti. Je to jeden z projevů zdvořilosti. Průbojnost dokázal každý, kdo jest již osídlen. Průbojnost tof práce, organizace, umění navázat styky. Není průbojností vtíravé tluchubování, vyhrožování. To je nezdvořilost.

Je pravda, že dnes tento způsob „průbojnosti“ se vyplácí. Každý se rád zbaví takového člověka a proto, aby s ním nemusel přijít do styku, raději mu vyhoví. Téhož výsledku by dosáhl každý, kdyby chvíli posečkal až na něj přijde řada. Taková průbojnost podobá se spíše bezohlednému rozrážení zástupů lokty — což jest nezdvořilostí. Pravím, dnes se to vyplácí. Ale v budoucnosti to může nést neblahé následky. Zamyslete se kamarádky a kamarádi! Nevedlo by to k anarchii a pak k diktatuře jedinců? Jedinců, jež by byli morálními nulami, bez kultury ducha a bez odborných a všeobecných rozhledů. Zamyslete se nad tím! Přijdete, myslím, k témuž závěru co já, že nedostatek zdvořilosti může přivodit i zkázu. To jsem si vybral jen jeden příklad — nevtíravost!

Všimli jste si, jak mladí muži hrubě oslovují dívky? Slyšeli jste to u nás?

K čemu to vede? K zesurování mravů, snižení morálky v rodině. A když jest rozvrácená rodina — není zdravého státu.

Nestyďte se a všechny takové nepěkné věci mírně vytkněte, napomeňte. Nic si z toho nedělejte, že vás odbudou hrubě. Učiní tak dvakrát, třikrát, ale pak se přece zastydí a své chování změní.

Nechci, abyste na mne pohlíželi jako na mravokárce, ne! Činím tak proto, že jsem si všiml několika málo, bohudíky, jedinců mezi námi, kteří si našli zalíbení v tomto způsobu jednání s dívkami. Oni si totiž myslí, že je to hezké, že za tak krátkou dobu nacvičili tento opovrhlivý způsob chování. Mládenci, nevidí ta dívka ve vás sílu, mužnost! Vidí obyčejné hulvátsví.

V pražských elektrikách jsou nyní vyvěšeny nápisy vyzývající zdravé a mladé k tomu, aby ustoupili místa starším a neudrživým. Vládní činitelé jsou si tedy vědomi toho, kam vede nezdvořilost. A já vám pravím, že i mladé ženě ustupte místo ať v elektrice, ať ve vlaku. Zjemní-li naše mravy, zmizí také mnoho prostopášnosti a zločinnosti.

Příklady táhnou. Buďte příkladem a nebojte se napomenout! Až po čase, až uvidíte nápravu, budete mít z toho radost, že vaše okolí jest zdvořilejší. Vzpomeňte si na to, jak se vám

líbili hrubí Němci! A kam to přivedli? Hrubost a nezdvořilost není v povaze českého člověka a Slovana, je to osklivý nános germánství.

Ovšem, nepřehánějte — je to pak směšné. Rozhodně se neučte říkati „milostpaní“. Je to rakušáctví a přežitek doby. Není to také demokratické. Vzpomeňte si, že s tím válčil tatíček Masaryk.

Je to jen hrst námětů. Každému z vás se něco na té nezdvořilosti nelíbí. Snažte se to ve svém okolí vymýt. Ppor. Lešner Vlad.

„Hlas revoluce“, č. 50, 11. 12. 46.

Upozornění zahraničním vojákům!

Někteří bratři objednávají v Ústředí odznaky vydané Ústředím zahraničních vojáků 2. odboje jednotlivě.

Poněvadž je to veliké zatěžování ústřední administrativy a rozesílání jednotlivých odznaků je spojeno se značnými finančními náklady, žádáme všechny sestry a bratry, aby odznaky příslušníků 2. zahraničního odboje objednávali výhradně prostřednictvím jednatelů anebo pokladníka jednoty ČsOL.

Některé jednoty nedali ve známost příslušníkům 2. odboje tuto skutečnost a proto je žádáme, aby tak učinili na nejbližší výborové nebo členské schůzi. Sekretariát Sdružení.

Dr. Frant. Karas: **Rodina volyňského Čecha ve třech generacích**

Za poslední válečné vichřice jsme si znovu uvědomili, že všechno velké a vznešené se rodí z utrpení a lásky. Pravdivost této these dokazuje vrchovatou měrou nejen život národa ve vlasti, nýbrž též osud našich zahraničních větví, které zpečetily svou příslušnost k národu a lásku k Republice značnými obětmi — často většími než lid doma, jak jsme viděli na hrdinství našich partyzánů v Jugoslavii, na bezpříkladné obětavosti krajanů za mořem a především na hrdinství Čechů vlyňských.

Dnes má vypsělá větev volyňská přesídliti do země otců a spolubudovati základy nové republiky. Jak cenný přínos volyňští Čechové pro náš stát znamenají, o tom podá nejlepší ukázkou obraz života jediné rodiny. Slyšme tedy vyprávěti její osudy za třicetileté století.

Roku 1870 odejela skupina našich krajanů z Jičínska na ruskou Volyň, kde zakoupila pozemky — většinou nevzdělanou lesní půdu — v okrese lukém. Mezi těmito vystěhovalci byl nemajetný zemědělec a kovář Jan Kozák s manželkou a čtyřmi malými chlapci. Zakoupil 8 ha půdy a usadil se s dalšími přistěhovalci — celkem 9 rodin — na lesní polaně, kde založili českou obec Nivu Hubinskou. Těžká byla první léta v nových sídlech; neustálá dřina, než byly vybudovány obytné domy a ostatní hospodářské budovy. Les se kácel a páčil, jen nejlepší kmeny nechávali kolonisté na stavbu. Obyvatelstvo sousedních ukrajinských vesnic hledělo nedůvěřivě na přistěhovalce, divilo se a často i smálo jejich pracovitosti.

Náš krajan Kozák — zdravý, statný muž — pracoval v zemědělství a také v kovárně, kde mu pomáhal druhorozený syn Alois. Počet dětí stoupl zatím na šest chlapců. Když dorůstali, nebylo na malém hospodářství potřeba tolika pracovních sil, proto odejelo pět hochů do dalekého Kyjeva, hlavního města Ukrajiny. Nejstarší Pavel se tu učí krejčovství, ostatní čtyři pracovali jako dělníci v závodech.

Snažení českých lidí v Nivě Hubinské nebylo marné. Obec se zvětšovala a zkvétala. Jako ve všech osadách našich přistěhovalců byly tu stavěny zděné stavby, kryté taškami nebo plechem, a za domy vysazovány zahrady. Tím se každá česká osada lišila od vesnic tuzemského ukrajinského obyvatelstva s dřevěnými chalupami, krytými slámou. Dnes je široko daleko známo, že krásné obce se zděnými stavbami, vzornými sady, poli a zvláště chmelnicemi patří českým osadníkům.

Přišla první světová válka. Krajan Kozák odpočíval už s věrnou manželkou na malém vesnickém hřbitůvku, osazeném lipami. Jeho syn Alois, dědic zemědělské usadlosti, pracuje dále v polích i kovárně se svou ženou — také Češkou z rodiny Borovských, která se usadila ve Volkově, okres

Dubno — a se svými dětmi, třemi syny a dvěma dcerami. Pozemků přibýlo, hospodářství bylo zvětšeno na 16 ha orné půdy a 5 ha lesa. Ale nyní se objevil nadbytek pracovních sil jako v předcházející generaci, a proto jde druhý syn Jaroslav po ukončení měšťanské školy v Lucku studovati na státní zeměměřičskou školu v Kyjevě a později — po válce světové — skládá státní zkoušky na zeměměřičském oddělení vysokého učení technického ve Lvově.

První světové války účastní se jako vojáci 4 bratři a 3 synové Aloise Kozáka, jednak v českých legiích, jednak v ruských jednotkách. Po zdolání válečného požáru vracejí se synové krajana Kozáka — mezi nimi Jaroslav jako důstojník — do své obce, válek částečně zničené, a jelikož byli rodiče s dvěma dcerami vystěhováni Němci z bojového pásma do Polska, ujímají se hoši sami hospodářství. Po roce 1920 je západní Volyň s převážnou částí českých osad přidělena Polsku a tak se stává většina našich krajanů polskými státními občany. Hospodářské budovy jsou zničeny nebo poškozeny, nikde ani zrna, nikde hospodářského inventáře, a přece je po třech letech namáhavé práce zase vše v nejlepším pořádku. Rodiče s dcerami jsou už doma, na stavbách a celém hospodářství není vidět, že obci se čtyřikrát přehnal válečná bouře.

Kozákov hospodářství bylo brzo po první světové válce rozděleno mezi dva syny, kteří splácejí každý jedné sestře věno, třetí syn Jaroslav má jako věno studii. A poněvadž se nechce odpoutati od půdy, musí hospodařit a mlynářit jinde: na usadlosti své ženy Věry, rozené Jelínkové, v Boremlí, vzdálené 12 km od rodné obce. Když mu odrostly děti Václav a Libuše a bylo nutno dáti jim domov v městě, kde by mohly studovat, přesídlil do Lucka a vstoupil tu do státní služby. Pracoval jako inženýr zeměměřič v oblastním pozemkovém úřadě.

Uplynulo několik let. Naším krajanům a vzorným českým osadám hrozí nová katastrofa, druhá světová válka je na obzoru. Nastává okupace Československa, která zraňuje srdce našich věrných na Volyň. Němci napadají Polsko. Mnoho našich krajanů je mobilisováno, mezi nimi též inženýr Jaroslav Kozák. Válčí proti věřelcům v polských řadách. Po obsazení Polska připadá Volyň k Sovětskému svazu a naši krajané mění po třetí svou státní příslušnost a jsou od roku 1939 občany SSSR. Trochu si oddechli po válečné bouři, která se roku 1939 rychle přehnal přes Volyň. Jenže klid netrval dlouho. Po dvou letech napadají hitlerovské bandy Sovětský svaz a Volyň se stává opět oblastí, kterou se valí ničivá německá armáda. České osady, jako nejlepší a nejzámožnější, trpí nejvíc. Okupace je strašná: Vraždy, požáry, nepřítelství mezi polským a ukrajin-

ským obyvatelstvem Volyň, podporované všemožně vetřelci. V tomto moři vražd a násilí snaží se krajané zachovat životy a statky, bráníce se všem pokusům a námluvám, aby se připojili k jedné či druhé nepřátelské straně. Ale všechny snahy jsou marné. Dochází k vyvraždění a vypálení Českého Malína, který se stal Lidicemi volyňských Čechů. Je to jedna z největších obětí, kterou přinesli věrní Čechové volyňští za to, že se nepřidali k Němcům.

Od východu se zase žene válka. To německá armáda, rozbitá u Stalingradu a v několika nevidaných bitvách na Ukrajině, ustupuje pod náporem slavné rudé armády k západu. Na Volyň už vědí o československé jednotce a jsou připraveni pomstít Malín. Na jaře roku 1944 jsou Němci vytlačeni z Volyň a na 12.000 českých mužů a žen z padesátitisícové větve vstupuje do čs. armádního sboru. Volyňští Čechové tvoří z 75% naši východní armádu, a její velitel, generál Svoboda, má k dispozici silný, dobře vycvičený první československý armádní sbor.

V řadě dobrovolníků vstupuje do čs. armády také ing. Kozák s dcerou Libuší. (Syn se nemohl zúčastnit, neboť byl předtím nasazen jako mnohá oběť na nucené práce v Německu.) Otec i dcera prodělávají celé válečné tažení a prožívají nejhroznější okamžiky bojů od polského Krosna přes Duklu a východní Slovensko až do konce války.

Dnes je krajan Kozák v hodnosti kapitána jako jeden ze zástupců volyňských Čechů zaměstnan při provádění reemigrace a osidlování svých rodáků a jeho dcera — podporučík — pracuje u nejvyššího voj. soudu.

Na 3000 volyňských vojáků je usazeno ve 24 okresích Čech a Moravy, ponejvíce na Žatecku a Podbořansku, kde vzorně hospodaří, třebaže se dosud nepodařilo, aby se k nim přistěhovaly jejich rodiny. Letošní úspěšná sklizeň chmele v Čechách je zásluhou volyňských krajanů, osvědčených to chmelářů. Kapitán Kozák hospodaří vzorně v Oráčově (okres Podbořany) na přiděleném mlýně a usadlosti o 13 hektarech. Pole jsou přes nedostatek pracovních sil řádně obdělána, mlýn září bělostí. Všude čistota a pořádek. Živý inventář byl zvětšen na 150% a vystavěna moderní drůbežárna. Kontingent na rok 1945—46 odevzdal majitel na 200%. Krajan Kozák zapojil se do soutěže a ujišťuje mne, že splní dvouletý plán v plné míře. Prohlašuje, že tak jako on, bude hospodařit většina jeho krajanů, provede-li se ovšem reemigrace jejich rodin.

Volyňští krajané jsou velcí vlastenci. Ačkoliv žili přes 70 let za hranicemi, místy bez řádných českých škol, mluví krásnou češtinou a uplatňují se v zemi otců jako dobří zemědělci a živnostníci. Kdo z věných Čechů by je nemiloval?

Co nám píší:

Redaktor V. Švihovský:

Vážený pane kolego,

Váš dopis, v němž mne žádáte o příspěvek do vánočního čísla, byl mi doručen příliš pozdě, takže by můj článek jistotně se nemohl dostat včas do sazby. Lituji toho, poněvadž bych byl rád jako volyňský krajan řekl při této příležitosti několik slov svým rodákům. Věc tato se dá snadno napravit, napíší Vám něco pro číslo, které připravíte na uvítanou našim Volyňákům, až se budou vracet do vlasti. Nyní je již známo, že první transport přijede mezi 10—15 lednem, kdy zajisté bude jim připraveno zvláštní uvítání.

Lituji, že mi nebyly poslány první čísla Vašeho časopisu. Jen náhodou se mi dostalo do rukou 5. číslo. Prosim, kdybyste mi zaslali všechna vyšlá čísla. Současně přiložte složenku, poněvadž se chci stát Vaším odběratelem. Přeji Vám plného zdaru ve Vašem podnikání. Bude se zájmem sledovat vývoj Vašeho časopisu, pokračovatele těch listů, které kdysi vycházely v Rusku a měly za účel všestranně působiti k vývoji čs. větve. Všechny tyto listy měly především na mysli udržení češství na Volyni. Váš čekají jiné úkoly. Budeme společnou rukou pracovat na jejich splnění, a musíme ukázat celé české veřejnosti, jak velkým ziskem pro republiku je, že Volyňáci se navrátili domů.

Srdečně Vám tiskne ruku a všechno nejlepší přeje Vám oddaný

V. Švihovský.

Ing. Taras Holubovych:

Děk p. kpt. Jaroslavu Kozákovi obdržel jsem první čísla Vašeho ct. týdeníku a jsem opravdu povděčen, že jste téměř obratem mně je zaslali.

Jako Volyňák z Lucka opravdu přimno s dojetím jsem pročítal článek za článkem a v duchu jsem se přenášel do doby před 25 lety na naši milou Volyn, zejména Lucký okres, kde jako syn vesnického učitele, působícího převážně v českých anebo smíšených obcích, jsem strávil své mládí. V týdeníku nacházím hodně a hodně známých a příjemných jmen osob, rodin a míst, ke kterým mě vážou nejpřijemnější vzpomínky každého člověka — vzpomínky dětství a mládí. Vzpomínám často na prožité radovánky v kruhu rodinném při pravých, ryze českých posvíceních, veselkách, vepřových hodech a i pohřbech. Vzpomínám, kolik českých kluků v těch vesnických školách bylo vychováno mým otcem a vidím, že tato výchova a školní příprava padla na dobrou půdu. Mnozí z nich jsou již dávno v Čechách ve staré vlasti otců, ale nekráčeji těžkým životem svých otců a zaujmají vesměs zabezpečená, dobrá postavení: jsou doktorem, inženýry, podnikateli, obchodníky atd. Vytýkám jim někdy, že své zkušenosti, znalosti místních poměrů a lidí nevyužívají plně pro podporu reemigrace. Jsou přece již dávno doma, díky svému postavení nemusejí se obávat politických intrik, které se tak často bohužel projevují ve styku Vašich bratří s místními také „národními“ činiteli. Ale odmlouvám je: každý z nich, jakož i já, měl nebo ještě má plnou chatu buď příbuzných anebo národních hostů a tedy také plnou hlavu starostí.

Při nejbližší návštěvě na Žatecko, kam často dojíždím, dovlím si Vás navštívit. S přáním nejlepšího zdaru všem našim milým krajanům zůstávám

Ing. Taras Holubovych.

Současně poukazují předplatné za časopis Věrná Stráž na rok 1946—1947 a maličkost na Malínský fond.

Selejovice 24. XII. 1946.

Po přečtení předvánočního čísla týdeníku „Věrná stráž“ nemohu jinak, než v několika slovech sdělit srdečný dík našim bratřím: br. Chudobovi, br. Fojtkovi za Vaše tak dojemná slova, napsaná k vánocům jak pro sebe, tak pro nás všechny odloučené od svých drahých.

Zároveň br. Réblovi za jeho krásné a povzbuzující verše i všem ostatním, kteří přispívají svými články „Věrné stráž“ a cítí naše bolesti a těžkosti. Jako na Volyni jsem vždycky vítal „Hlas Volyně“ a „Krajanské listy“, tak nyní s radostí vítám „Věrnou stráž“.

Mým přáním je, aby jméno volyňských krajanů nebylo pošpiněno malou částkou neuvědomělých osob, nýbrž abychom mohli ukázat celému národu, že jsme hodni nositi jméno našich praotců, kteří již před 300 lety i později za svobodu a víru kladli životy a opouštěli vlast.

My, jejich potomci, neváhali jsme v pravou chvíli chopiti se zbraně a nasaditi životy pro osvobození vlasti.

Třebaže jsme museli snášeti a doposud snášíme mnohé nepochopení a těžkosti, dá-li Bůh, po příjezdu našich drahých snad nastanou pro nás lepší doby a mnohé rány se zahojí.

Přeji všem pracovníkům „Věrné stráž“ a celému SČZV mnoho zdaru v novém roce 1947. Bůh Vám zehnej! M. Sláma.

Šátek nebo klobouk?

Tak pro co se rozhodneš, volyňský táto, nešťastný bojovníku, co si vybereš: šátek nebo klobouk? Ten jednoduchý, starý, poctivý, vždycky větrem a mrazem vonící, svůj, za krvavý peníz koupený šátek, nebo pretensionální, falešný, lacinými voňavkami od sebe odpuzující, často v pohraničí ukradený klobouk si vybereš?

Já vím, dnes často pokouší tě ten klobouček. Vždyť jej vidíš stále u sebe, vždyť on ti stále nadskakuje, jak hezky a svůdně usmívá se na tebe, s jakou pohotovostí plní všechna tvá přání, vždyť on ti dokonce hlavičku a zádička myje...

Vždyť ten šátek takový nebyl... A přece si vzpomínáš na něj! Vzpomínáš si, jak věčně ustaraný a utrápený myje hlavičky a zádička vašich

dětiček, jak sám v cizině se ohání a zápasí se starostmi, jak sám oře, seje, mlátí, vozí kontingenty, platí a v noci musí krmit nezvané hosty.

Já vím, že nyní, když čekáš svou rodinu, dáváš svůj dům do pořádku, že malíř z blízkého městečka již třetí den barví stěny tvého učouzeného a studeného bytu, že ty mu také pomáháš, že zametáš. A až přijdeš při tom zametání na pretensionální laciný klobouk, odkopni jej, vyhod' na smetník, anebo spal.

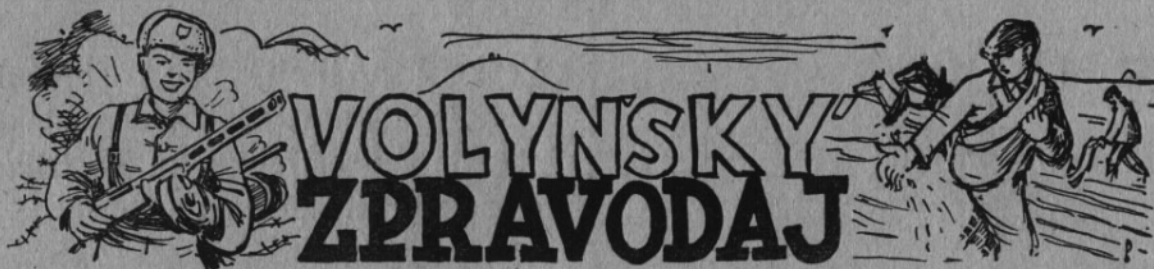
V čisfoukém bytě postav si na stůl stromeček, sedni si k němu a vzpomínej na ten věrný šátek. Myslí na něj! On v tuto chvíli myslí na tebe také.

Já vím, že ty na něj stále myslíš, já ti věřím... A. N.

Věrní přátelé nezapomínají. Rudé právo a po něm celá řada časopisů přinesla zprávu o návštěvě arcibiskupa a metropolity Dr. Josefa Berana u ministra národní obrany arm. gen. Ludvíka Svobody. Po vyřízení záležitostí, jež měla tato návštěva vyřešiti, rozpředla se čila debata a tato celá patřila volyňským krajanům. Metropolita pražský sdělil panu ministru své zkušenosti ze svých zájezdů na Volyn a tento pak podal panu arcibiskupovi zprávu o tom, jak dobrovolně a s nadšením vstupovali Volyňští do jeho čs. armády, kde dlouhý čas tvořili největší složku. Děkujeme těmto vynikajícím synům národa za jejich zájem a pomoc, kterou nám vždy projevují.

Upozornění! Náš zástupce pro Prahu, špkt. Jaroslav Kozák, styč. důst. u ministerstva soc. péče, reemigrační odbor, Vladislavova 15, dává na vědomí, že přijímá a vyřizuje záležitosti našich krajanů jen od 9 do 12 hod. v úterý, středu a čtvrtek. Také denně od 15 do 16. hod. u sebe v bytě, Praha XIX, Dejvická 35, tel. 737-74. Dále vyřizuje naše reemigrační, osidlovací a jiné záležitosti u MNO, ministerstva vnitra, Českoslov. Ústavu Zahraníčního a jiných úřadech po celý týden.

Nezapomeňte na soutěž. Pište do Věrné stráž, abyste byli účastní cen vypsane soutěže.

Zprávy svazu

U příležitosti prvního volyňského plesu v Žatci 12. I. 1947 vystoupí po prvé před volyňskými krajaný rodák z Novin Českých u Dubna na Volyni

VLADIMÍR LIBOVICKÝ,

baletní mistr a režisér, býv. člen Slovenského národního divadla v Bratislavě, pražských divadel, oper v Curychu, Lucernu a Ženevě, nyní člen Armád. uměl. souboru „Víta Nejedlého“, příslušník čs. zahr. armády ze západu.

Vladimír Libovický vyplní se svým souborem půlnoční program.

Jsmé přesvědčeni, že každý volyňský Čech, kterému to okolnosti dovolí, přijde se na našeho slavného krajana podívat.

Odbor mládeže při Svazu Čechů z Volyně. Z popudu Kruhu přátel a br. por. Chudoby ustaven byl odbor mládeže při SČV. Na ustavující schůzi dne 17. prosince 1946 referoval osvětový referent Svazu br. Foitík, jednatel br. por. Chudoba a br. J. Dušek. Předsedou zvolen br. Václav Židlický, studující gymnasia, místopředs. sestra Špačková. Jednatelem br. Rudolský, stud. gymnasia, pokladníkem br. Alex. Horák, stud. hosp. školy. Věříme, že odbor, který s takovou chutí se chopil práce, vytrvá a jeho práce přinese mnoho dobrého volyňské věci.

Pěvecký sbor SČV ustaven. V Žatci vstoupil v činnost pěvecký sbor, jehož dirigentem byl zvolen br. Berezovský, ředitel hudební školy. Sbor měl již zkoušky. Scházejí mužské hlasy. Hlaste se za členy v ústředí Svazu.

Připravujte se všude na ples. V Žatci přípravy na ples jsou v plném proudu. Vedení Svazu a Kruh přátel obstarává propagační a přípravné práce. Odbor žen připravuje pohoštění, odbor mládeže pěknou dekoraci. Venkovští bratři přivážejí do Svazu dary do bufetu, jak bylo v předminulém čísle prošeno. Zkrátka první volyňský ples bude takový, jak se patří, t. j. opravdu český a volyňský. V nejbližších dnech budou expedovány pozvánky a vstupenky. Kdo je nedostane, přihláší se o ně ve Svazu, Žatec, telefon 365.

Sýrovice. Hlásíme Věrné strážní, že o svátcích jsme provedli sbírku na Malínský fond. Sebrali jsme 1125 Kčs. Obec Sýrovice je malá, takže více se sebrati nemohlo. Hraba Vlastimil starousedlík věnoval na tuto sbírku 500 Kčs. Jemu a všem dárcům patří vřelý dík. Které obce budou následovat? — Jasanský Antonín, obec Sýrovice, okres Podbořany.

Zprávy z Kruhu přátel volyňských Čechů. V nejbližších dnech dojde k založení Kruhu přátel volyňských Čechů v Blatně u Jesenice. Vedení Kruhu přišla radostná zpráva, že celá Tělocvičná jednota Sokol vstoupila do Kruhu přátel volyňských Čechů. Dopis, kterým nám bylo toto rozhodnutí sděleno, uveřejníme v čísle, které hodláme věnovat Sokolstvu na Volyni. Prostřednictvím

Věrné strážce přicházejí stále nové a nové přihlášky, které svědčí o tom, že pochopení a láska k Volyňským roste.

Kruh přátel naděloval. V neděli dne 22. prosince uspořádána byla Kruhem přátel při ústředí Svazu Čechů z Volyně vánoční nadílka studentům a volyňské mládeži. 23 studentů a členů odboru mládeže bylo poděleno teplým prádlem, součástkami oděvů, pečivem, sladkostmi a peněžítými částkami v celkové hodnotě asi 10.000 Kčs. Nadílka zahájena byla pravoslavnou pobožností otce Kratuka. Po ní promluvil J. Dušek, předseda Kruhu a br. Vagner, pokl. Sokola. Přečteny byly pak vánoční úvahy z Věrné stráže. Po nadílce pak mládež zazpívala ruské, ukrajinské, polské a české koledy. K zpestření programu přispěl ppor. Židlický, který zahrál celou řadu písní na klavír. Touto nadílkou po prvé se sešla mládež studentská i pracující k družné zábavě a k společné práci. Dámský odbor z popudu pí předsedkyně Svárovské postaral se o zákusky a pečivo, pí Zelinková o kakao a vedení Kruhu a odboru mládeže o dobrého ducha tohoto krásného podniku.

Telegram

Na Svaz Čechů z Volyně došel telegram tohoto znění: „Styčný důstojník zájmové skupiny Dombrova, Stanislav Zumr, učinil pokus sebevraždy zastřelením. Stav beznadějný.“ Podepsán Vladimír Říha, Zvonovice.

Libětic

Dne 21. prosince 1946 zemřel tragicky v Liběticích okr. Kadaň. Oldřich Holub, nar. 1927 v Kupačově na Volyni, příslušník čs. zahr. armády ze SSSR. Oldřich Holub jako sedmnáctiletý chlapec utekl matce-vdově a hlásil se dobrovolně do řad 1. čs. sam. brigády v SSSR. Byl přidělen k SPO a jako průzkumák zúčastnil se všech bojů o Duklu. Byl jedním z prvních vyznamenaných vol. Čechů. Válečný kříž a medaile za chrabrost svědčí o jeho odvaze a statečnosti. Jeho pohřeb v Liběticích se konal 25. 12. 1946. Čest jeho památce!

Poděkování. ČÚZ daroval k vánocům pro sociálně slabé vol. Čechy 2500 Kčs. Peníze byly rozeslány opravdů potřebným. Děkujeme jejich jménem Československému ústavu zahraničnímu. Děkujeme také ruskému konverzačnímu kroužku při ČÚZ a pí Dostalové za vánoční nadílku hraček a cukroví vol. dětem.

Blahopřání. Mnoho zdaru v novém roce a brzké shledání se svými drahými přeje všem bratrům Volyňským J. Kazda, Radičevy u Žatce.

Blahopřání. Šťastný nový rok přeji svým rodičům a sourozencům v Kanadě Josef a Olga Žákoví.

Blahopřání. Svaz Čechů z Volyně blahopřeje panu špkt. Kozákovi k jeho povýšení.

Pravoslavné bohoslužby v Žatci. Oznamujeme všem příslušníkům pravoslavné církve, že pravoslavné bohoslužby konají se každou nedělí a zasvěcené svátky v 10 hod. dopoledne v soukromé kapli na Leninově třídě vedle státní tiskárny.

Inserujte ve Věrné strážní! Inerce v ní je levná a působivá.

M. MATHES

pod nár. správou

dříve

JAN SVOBODA

speciální obchod vínem a likéry

ŽATEC, Nádraž. schody 182

TELEFON 759

Veškeré potřeby pro pěstování
chmele - konstruční - ku vedení
chmele - prostředky ku postřiku
chmele proti škůdcům a chorobám

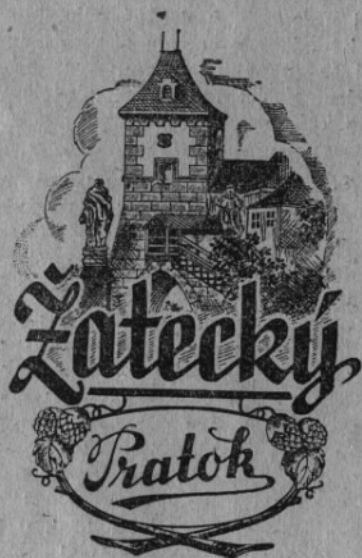
Vám dodá

**Družstvo
pěstitelů chmele**

Z. S. S. O. R.

Žatec, Chmelová ul. 1580

telefon 217 a 317

Ochranná známka

Pivo pro každého labužníka

*Nejlepší pramen
k nákupu textilií*

MYSLÍK

Žatec, Nám. Dr. E. Beneše

Národní správce fy OSKAR LORENZ

HELLER VLADISLAV

Oloví č. 105, okr. Falknov n. Ohří

vyrábí pánské a dámské boty na míru podle volyňské
fazony. Informujte se ihned!

*Dobře a levně nakoupíte
u nově zařízené firmy*

Ant. Glajch

nár. spr. fy T. Pech

Žatec, Náměstí Dr. E. Beneše 41 (před podloubím)